

ΚΟΡΙΝΘΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΑΛΗΣ
Συνδρομή ετησια: Έν' Ἑλλάδι ρο. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ρο. 12.—Ἰκαττον ρυλ. τιμῆται λ. 10.—Γραφεῖον Κ. ο. ρ. ἰν. κ. ἐν τῷ π. κ. τῆς Κ. ο. ρ. κ. κ. —Αἱ τῶν περιοδικῶν ἀπορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.
ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΙΩΤΗΣ

Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ἀνεκδότου Ἀλληλογραφίας τοῦ Β. Φραγκλίνου ὑπάρχει ἐπιστολὴ αὐτοῦ, γαλλιστὶ γραφεῖσα πρὸς τὴν χήραν τοῦ φιλοσόφου Ἐλβετίου, δι' ἧς αἰτεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, πλήρην οὖσαν χαριτολογίας, δημοσιεύομεν ἐν μεταφράσει χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Κορίνθης».

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΑΥΣΙΩΝ

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἐλβετίου.
Passy, 4781.

Λυπηθεὶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀποφάσεως, τῆς εἰς ἀγγελθείσης τοσοῦτο θετικῶς χθὲς τὸ ἑσπέρας, νὰ μείνετε μόνη καθ' ὅλον τὸν βίον πρὸς τιμὴν τοῦ προσφιλοῦς ὑμῶν σύζυγου, ἀπεσύρθη οἰκαδὲ καὶ κατακλιθεὶς ἐνόμισα ὅτι ἤμην νεκρὸς καὶ ὅτι εὐρισκόμην ἐν τοῖς Ἥλυσις.

Μὲ ἠρώτησαν ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω πρόσωπά τινα ἰδιαιτέρως.—Φέρετέ με πρὸς τοὺς φιλοσόφους.— Ὑπάρχουσι δύο, οἵτινες διαμένουσιν ἐδῶ πλησίον, ἐν τούτῳ τῷ κήπῳ εἶνε λίαν ἀγαθοὶ γείτονες καὶ φίλτατοι πρὸς ἀλλήλους.—Τίνες εἶνε οὗτοι;—Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἐλβετίος.— Ἀμφοτέρους τιμῶ καθ' ὑπερβολὴν ἀλλὰ παρουσιάσατέ με πρῶτον εἰς τὸν Ἐλβετίον, διότι ἐννοῶ ὀλίγον τὰ γαλλικὰ καὶ οὐδεμίαν λέξιν ἑλληνικὴν. Καὶ προσελθόντα μὲ ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης· μὲ εἶχε γνωρίσει, ἔλεγεν, ἐκ φήμης· καὶ μὲ ἠρώτησε πολλὰ περὶ τοῦ πολέμου καὶ περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς θρησκείας, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς Κυβερνήσεως ἐν Γαλλίᾳ.

— Δὲν μ' ἐρωτᾶτε λοιπὸν τίποτε περὶ τῆς προσφιλοῦς ὑμῶν φίλης, τῆς κυρίας Ἐλβετίου; καὶ ὅμως ἐτι ἀγαπᾷ ὑμᾶς καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας ἤμην παρ' αὐτῆς.— Ἄ, εἶπε, μὲ ἀναμνησθετε τὴν παλαιάν μου εὐδαιμονίαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴη λησμονῶ, ἵνα εἶμαι εὐτυχὴς ἐδῶ. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς, τέλος ὅμως παρηγορήθην. Ἐλαβον ἄλλην σύζυγον, τὴν ὁμοιοτάτην ἣν ἐδύνηθην νὰ εὕρω· δὲν εἶνε μὲν καθ' ὅλα τόσον ὠραία

ἀλλ' ἔχει ἴσιν καλλιαισθησίαν καὶ πνεῦμα καὶ μ' ἀγαπᾷ ἀπείρως. Σπουδάζει ἀδιαλείπτως νὰ μοὶ ἀρέσκη· καὶ γὺν ἐξῆλθε νὰ εὕρῃ τὸ καλῆτερον νέκταρ, τὴν καλῆτεραν ἀμβροσίαν, ἵνα μ' εὐωχίσῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Μείνατε παρ' ἐμοὶ καὶ θὰ τὴν ἴδῃτε.— Παρατηρῶ, εἶπον, ὅτι ἡ παλαιὰ ὑμῶν φίλη εἶνε πιστοτέρα· διότι πολλαὶ καλαὶ προτάσεις τῇ ἐγένοντο καὶ τὰς ἀπέρριψεν ὅλας. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν ἠγάπησα καὶ ἐγὼ μέχρι μανίας· ἀλλ' ὑπῆρξε σκληρὰ πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἀπέκρουσεν ἀπολύτως χάριν τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτός της.— Λυποῦμαι τὴν δυστυχίαν ὁ ὑμῶν, εἶπε, διότι ἀληθῶς εἶνε ὠραία καὶ ἀγαθὴ γυνὴ καὶ πολὺ ἀξιέραστος. Ἄλλ' ὁ ἄββ ἄς Λ α ρ. . . καὶ ὁ ἄββ ἄς Μ. . . δὲν φοιτῶσιν ἐτι ἐνίστε παρ' αὐτῆς; Μάλιστα, διότι οὐδένα ἔχασε τῶν ὑμετέρων φίλων.— Ἄν εἴχετε ὑποχρέωσιν τὸν ἄββ ἄν Μ. . . διὰ καφε μετ' ἀνθογάλακτος νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ὑμῶν, ἕως θὰ ἐπετυγχάνετε· διότι εἶνε σοφιστὴς λεπτός, ὡς ὁ Ἰωάννης Σκῶττος ἢ ὁ Ἅγιος Θωμᾶς. Διατάσσει οὕτω καλῶς τοὺς συλλογισμούς του, ὥστε καθίστανται ἀκαταμάχητοι· ἢ ἂν ὁ ἄββ ἄς Λ α ρ. . . ἐκερδαίνετο διὰ καλῆς ἐκδόσεως ἀρχαίου τιγῆς κλασικοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καθ' ἡμῶν, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχε κάλλιον· διότι παρετήρησα ὅτι, ὅταν αὐτὸς συμβουλευῆ τι, ἐκείνη ἔχει κλίσιν ἰσχυροτάτην νὰ κάμνῃ τὸ ἐναντίον.

Ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, εἰσέρχεται ἡ νέα κυρία Ἐλβετίου μετὰ τοῦ νέκταρος. Παρευθὺς ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἡ κυρία Φραγκλίνου, ἡ ἀρχαία μου ἀμερικανὴ φίλη. Τὴν ἐζήτησα· ἀλλ' αὕτη μοὶ εἶπε ψυχρῶς: «Ἐπῆρξα ἀγαθὴ σου σύζυγος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἐννέα ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, σχεδὸν ἐπὶ ἡμισυν αἰῶνα: ἔσο εὐαρεστημένος ἐκ τούτου. Ἐγὼ ἐσχπημάτισα ἐδῶ νέον δεσμὸν ὅστις θὰ διαρκέσῃ αἰωνίως.» Δυσανεστηθεὶς ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς Εὐρυδίκης μου, ἔλαβον παραχρῆμα τὴν ἀπόφασιν νὰ καταλίπω τὰς ἀχαρίστους ἐκείνους σκιάς καὶ νὰ

ἐπανέλθω εἰς τὸν καλὸν τοῦτον κόσμον, ἵνα ἐπανίδω τὸν ἥλιον καὶ ὑμᾶς: Ἰδοὺ ἦλθον· ἄς ἐκδικηθῶμεν αὐτούς.

Β. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

Ὁ Φραγκλίνος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1706 (5 Ἰανουαρίου) ἐν Βοστώνι· ὅτε λοιπὸν ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ἐλβετίου, ἐν ἔτει 1781, εἶχεν ἡλικίαν ἀκριβῶς ἑβδομήκοντα πέντε ἐτῶν. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ἔνδον τοῦ πολιτοῦ του στήθους ἤρξαντο ἀναβλαστάνοντα τὰ νεανικά αἰσθήματα, ὡς ἄνθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων· διότι, ὡς γνωστόν, εἰκοσαετῆς ὢν ὁ κύριος Φραγκλίνος faisait la cour à la maitresse d'un de ses amis. Ἀναμιμνησκόμενος δ' ἐν τῷ γήρατι τὸ νεανικὸν τόλμημα, ἐλησμόνει τί ἔγραφεν ἄλλοτε πρὸς τὸν Ἰωάννην Alleyne κατὰ τῶν ὀψίμων γάμων. Διὰ ταῦτα, νομίζομεν, καὶ οὐχὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου ἠρνήθη ἡ κυρία Ἐλβετίου τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις ἤρπασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ σκῆπτρον ἀπὸ τῶν τυράννων, κατὰ τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ Τυργώτου.

Σ. Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΦΥΡΑΝΗ-ΜΙΓΔΑΝΗ

Συνέχεια καὶ τέλος ἴδι ἀρ. 89.

Οἱ ποιηταὶ ἦσαν ὀλίγοι· τὸ πεντηκοστὸν μόνον· οἱ λοιποὶ τετρακισχίλιοι καὶ ἑναεκάσιοι ὑπέβαλον αἰτήσεις.

Οἱ πλεῖστοι μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἐζήτησαν, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰμὴ τεμάχιον πρασίνης ταινίας· οἱ ἄλλοι, πρακτικώτεροι, ἐζήτησαν χρήματα.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀλίγον σκανδαλώδες· διὰ τοῦτο σκέψις γίνεται νὰ δημοσιευθῶσιν αἱ ἐπιστολαί· θὰ γείνη τόση ἀντιτύπων ἐξόδευσις, ὅση θὰ ἐγίνετο παρ' ἡμῖν, ἂν ἐδημοσιεύετο ἡ ἀλληλογραφία τοῦ μακαρίτου Ὁθωνος, ἐν τῇ ἧοία θὰ ἐβλέπομεν πολλοὺς δημοκρατικούς καὶ μισοτυράννους διαβεβαιούντας τὸν ἡγεμόνα, ὅτι εἶναι «ἐτοιμοὶ νὰ χύσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ θρόνου του τὸ αἷμα τῶν μέχρι τελευταίας βράνιδος».

Πόσος θὰ γείνη θόρυβος! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀξιωματικὸν· αἰτοῦνται ἀναμιξῆ ἐπαῖται καὶ μαρκήσιοι, ὀρχηστίδες καὶ κόμησσαι.

Γιοὶ οἰκογενειῶν, παίξαντες τὴν νύκτα καὶ οἰτινες θὰ ἀτιμασθῶσιν αὐτοί, οἱ πατέρες τῶν, οἱ

πάπποι τῶν, οἱ πρόγονοί τῶν, ἂν ἡ Α. Μεγαλειότης δὲν τείνη ἀρωγὸν χεῖρα μετὰ δεσφίδος τραπέζικων γραμματίων.

Ταξιαρχία νεανίδων, αἵτινες ἐνεχυρίασαν τοὺς ἀδάμαντάς τῶν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῶν, καὶ αἵτινες θὰ ἀπολεσθῶσιν, ἂν μὴ ἡ Α. Μεγαλειότης τείνη χεῖρα ἀρωγὸν ὡς ἄνωτέρω.

Ταξιαρχία ἐντίμων ἐμπόρων, κατεστραμμένων ἔνεκα δεκατεσσάρων πτωχεύσεων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀπομένει ἄλλο παρά νὰ τινάξωσι τὰ μυαλά τῶν, ἂν μὴ ἀνοιγῆ ἡ περιλάλητος ἀρωγὸς χεῖρ.

Ἐξοπλισταί, τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν τὰ πλοῖα εἰς τὰς τρικυμίας τῆς λίμνης τοῦ Ἑγγιέν.

Ἐρευνέται, ὄχι βεβαίως ὑποβρυχίων, ζητούντες ἀπλῶς συνεταιρισμόν· ὁ σάχης τὰ κεφάλαια καὶ αὐτοὶ τὴν ἐφεύρεσιν· ἡ ἑταιρία ὑπὸ τὴν διοικήσιν τῶν· ὑπόσχονται καὶ ἐγγυῶνται κέρδη πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Σύμβουλοι προσφέροντες τὰς γνώσεις τῶν καὶ διδάσκοντες τὸ κυβερνᾶν εἰς εἰκοσιτέσσαρα μαθήματα.

Στρατιωτικοὶ δυνάμενοι νὰ διοργανώσωσι δεκατέσσαρας στρατιάς εἰς τρεῖς ἑβδομάδας.

Ἀρχετὰ ἀξιωματικὸς εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ἐκεῖνης, ἡ ἧοία διατείνεται, ὅτι εἶναι σύζυγος διακεκριμένου χημικοῦ καὶ ζητεῖ δανεικὸν ἓνα ἀδάμαντα πρὸς ἐκτέλεσιν πειράματος.

Πολλοί, διάφοροι καὶ ποικίλοι αἱ αἰτήσεις καὶ αἱ προσφοραί· καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν εἰς τὰ περίξ τῶν Παρισίων ἐπιγραφαί, μεγάλοις γράμμασιν:

Η ΕΠΑΙΤΕΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΝΟΜΩ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Αὐτὰ, βλέπετε, συμβαίρουσιν εἰς τοὺς Παρισίους, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν χρήσει γνωμικόν, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι κακίζοντες τοὺς πολιτευομένους, διότι βυζαίνουσι τὰς ὑποτροφίας, τὰ ἔξοδα τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὰ γραφικὰ ἔξοδα τῶν ὑπουργείων, καὶ τὰ βοηθήματα, ὑπὸ εἰκονικὰ ὀνόματα ταῦτα.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ἐπτάκις χιλιοστὸς ὀκτακοσιοστὸς τριακοστὸς δευτέρου τόμου διασήμου συγγραφῆς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Αἱ Ἀνθρωποφάγοι*, φέρων ἐν τῇ προμετωπίδι τὴν εἰκόνα μικροῦ, σφόδρα χαριέντος, ἐπαγωγῶ, παρα-

δόξου ζώου, κινουῦντος τὴν ὄρεξιν νὰ φαγῶθῃ ἡ καὶ νὰ φάγῃ. Ὁ κ. Νοριακ διατείνεται, ὅτι θὰ ἦτο καλλιτέρα ἡ ἐπιγραφή:

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Οὕτω, φίλοι ἀναγνώσται, χάρις τῷ φίλῳ Νοριακ κατωρθώσαμεν πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ φίλου Ἐνυάλῃ νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ τίποτε. Φρονεῖτε ἴσως, ὅτι κάμνομεν κατάχρησιν τῆς λέξεως φίλος, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη τις ὅλον τὸν κόσμον φίλον· ἀλλὰ εὐρίσκεσθε ἐν ἀπάτῃ· ἀφ' ὅτου τὴν δεσποτείαν τοῦ κόσμου τούτου κατέλαβεν ὁ χρυσός, θεότης μοναρχικώτερα καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαβαώθ, ὅστις μετὰ τὴν πρόδον τοῦ χρόνου ἠναγκάσθη νὰ γείνη τρισυπόστατος, αἱ λέξεις ἔρωσ, φιλία καὶ τὰ παραπλήσια ἔχασαν τὴν ἀρχικὴν τῶν σημασίαν, κατήνησαν λέξεις κεναὶ ἐννοίας, κοινὸν χρῆμα ἔραστῆς, φίλος, εἶναι ἐπιθετὰ κοσμικὰ, ἀσήμαντα, εἴτε λεχθῶσιν εἴτε ὄχι, ὡς ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἐν Ἑπτανήσῳ, καὶ πρὸ τῆς ἐνώσεως καὶ μετὰ ταύτην, καὶ τὸ παράσημον τοῦ Σωτήρος, καθὰ διατείνονται ὅσοι δὲν κατάρθρωσαν εἰσέτι νὰ τὸ λάβωσιν.

Δύο τελευταίας λέξεις ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τίποτε· ἀγνοοῦμεν ἂν κατάρθρωσε νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, πιστεύομεν ὅμως νὰ μὴ σᾶς δυσηρέστησεν. Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως, δεῖν νὰ ἔχετε μεγίστην ὑπόληψιν πρὸς τὸ τίποτε καὶ νὰ μὴ τὸ ἐκλαμβάνετε, ὡς τὸ ἐκλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι οἱ μὴ ἔχοντες σύνεσιν. Τὸ τίποτε εἶναι ὁ μέγας παράγων, ἐξ οὗ προήλθομεν πάντες, καὶ ὑμεῖς, καὶ ἐγώ, καὶ σύμπας ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς παρήγαγεν ἐκ τοῦ τίποτε. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φιλαυτία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὸ σεβώμεθα· μία δὲ τῶν ἐντολῶν ἀπαιτεῖ νὰ τὸ τιμῶμεν, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ παρήχθημεν, λήγουσα: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Τῇ ἐντολῇ ταύτῃ ἐπόμενοι ἐν τῇ ἀδελφῇ καὶ φιλιότητι Ῥωσσία πολλοί, τὸ ἀνεβίβασαν εἰς θεότητα, καὶ οἱ μηδενισταὶ αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ὁσμημέραι. Ἀπὸ τοῦ τίποτε ἀναχωροῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηματικοί· ἡ μαθηματικὴ δέ, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὑπάρχουσι τόσοι ἀριθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ὅσοι καὶ ἄνω τοῦ μηδενικοῦ δι' ἀριθμῶν ἄνω τοῦ μηδενικοῦ παριστάνεται ἡ περιουσία τῶν φιλογενεστάτων ὁμογενῶν, τῶν ἐμπόρων, τῶν τραπέζιτων, τῶν ἐπι-

τηδίων πολιτευομένων, τῶν βιβλιοκαπῆλων, τῶν ἀναισθητῶν καὶ πολλῶν ἄλλων δι' ἀριθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ἢ περιουσία τῶν ποιητῶν, τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, τῶν εὐαισθητῶν καὶ τῶν παλαβῶν.

Ε. ΣΧΙΝΑΣ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σημειώσεις νέας τυφλῆς

(ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸν)

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟ

Πθεῖς νὰ σοῦ γράφω, ἀγαπημένη Ἄρρα, ἐγώ, δυστυχημένη τυφλή, ὅπου ἔχω χαμένο τὸ χέρι μου εἰς τὰ σκοτάδια; Δὲ φοβᾶσαι τὰ λυπηρὰ γράμματά μου ὅπου χαράζω εἰς τὰ ἀφεγγα;... Δέ σε τρομάζουρε ἡ θλιβεραὶς ἰδέαις ποῦ εὐκολα με καταβάλλουρ;

Καλὴ Ἄρρα! πόσον εἶσαι εὐτυχημένη! ἐσὺ βλέπεις—Νὰ βλέπῃ κἀρεῖς! ὦ! νὰ βλέπῃ! νὰ δύρεται νὰ ξεχωρίλῃ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, ταῖς βαφαῖς τοῦ ἡλίου, ὅλα τὰ διαφορετικὰ χρώματα, τὴν χαρὰ! πόσον ὠραῖον εἶναι, Μεγαλοδύναμε!

Ξέρω ποῦ ἀπόλαυα αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι, ἀλλὰ ὅταν ἐστερήθηκα τὸ γῶς μου, ἐμετροῦσα μ' ὄλις δέκα χρόνια. Τώρα ἔχω εικοσιπέντε! Νὰ δεκαπέντε ἀπέραντα χρόνια, ὅπου τὰ πάντα εἶναι μαῦρα τρογύρω μου!...

Ἀρώφεια ἀγωνίζομαι νὰ θυμηθῶ τὰ μάγια τῆς φύσεως, ἀγαπημένη μου, διατὶ ἀλησμόνησα ὅλα τὰ χρώματά της. Μυρρίζομαι τὴν εὐωδίαν τοῦ ῥόδου, μαρτεῦω ψάχροντας πῶς εἶναι καμωμένο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα του ποῦ εἶναι τόσο παρμένο καὶ ὅπου με αὐτὸ μοιάζουρε ὅλαις ταῖς ὁμομορφαῖς, τὸ ἔχω ἀλησμονήσει, ἢ καλλιτέρα δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραστήσω· ἕνας ἦχος ξανακούεται, ἀλλὰ μία ὁμομορφὴ θεωρία εἶναι ἐμποδισμένη εἰς τὴν θλιμμένη τυφλή.

Κάποτε ἀράμεσα ἀπὸ τὸ πικρὸ σκοτάδι, ὅπου τυραγνιέται τὸ δύστυχο πνεῦμά μου, περροῦν λάμψαις παράξενας... Οἱ γιατροὶ λένε πῶς εἶναι τὸ αἷμα, καὶ τοῦτο δίνει ἔς τὴν ἐπιστήμη κάποιαν ἐλπίδα.—Τρελλὴ ἐλπίδα! ὅταν κἀρεῖς ἔχασε ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ταῖς λαμπάδας ὅπου στολίζουρ τὴν γῆν, δὲ θὰ ταῖς ἰδῇ πλεῖα παρὰ εἰς τὰ οὐράνια.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ἔμεινα γιὰ κάποια στιγμή τα-

ραγμένη. Πασπατεύοντας εις τὴν κάμαρά μου, ἔγγιξα τὰ χέρια μου ἐπάνου εἰς ἕνα . . . ὦ! ποτὲ δὲ θὰ ἀντέυσης . . . ἀπάνου εἰς ἕνα καθρέφτη. Ἐκατάλαβα 'ποῦ ἔστεκα ἀντίκρου του καὶ ἔσπασα τὰ μαλλιά μου με κάμαρι, ὦ! πόσο ἐπόθησα νὰ βλέπω ἂν τὸ δέγμα μου εἶναι τόσο ἄσπρο, ὅπως εἶναι μαλακό, καὶ ἂν ἔχω ὄμορφα μάτια ἀποκάτου ἀπὸ τὰ μακρὰ μου ματόκλαδα . . . Ἄ! συγχρὰ μᾶς ἐλέγανε εἰς τὸ σχολεῖο 'ποῦ ὁ διάολος ἐρχότανε ἔς τὸν καθρέφτη τῶν κοπελλῶνε 'ποῦ καθρεπτίζονται γιὰ πολλὴν ὥρα! Ἄ τὴν πίστι μου! ἂν ἦλθε, τὴν ἔπαθε χοιτρήνε ὁ ἐξοχώτατος Σατανάς· ἐγὼ δὲν ἐμπόρεσα νὰ τὸν ἰδῶ!

Μὲ φώτας εἰς τὸ φιλικόσου γράμμα, 'ποῦ τώρα μοῦ ἐδιαβάσατε, ἂν ἦναι ἀληθινὸ 'ποῦ ἡ φτώχεια κἀποὺν τραπεζίτου εἴφερε σὲ δυστυχίᾳ τοὺς γονεῖους μου. Ποτὲ δὲν ἄκουσα λέξι γιὰ τοῦτο. Βέβαια αὐτοὶ εἶναι πλούσιοι, γιὰτὶ ἐγὼ ἔχω τρογύρω μου ὄχι μονάχα τὰ χρειαζόμενα ἀλλὰ μάλιστα καὶ πολλὰ περιττά. Ὅπου ἀπιθῶσω τὸ χέρι μου γγγίλω βελούδα, καὶ μετάξια, ἄρθρα καὶ ἰσάδια πολύτιμα . . . Εἰς τὸ τραπέζι μοῦ δίνουνε τὰ καλύτερα φαγὰ καὶ μου προσφέρουνε ὅτι δύνεται νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ γέδει, ὥστε ὀποῦ, Ἄννα μου ἀγαπημένῃ, ἐκεῖνοι ὀποῦ με ἐγέννησαν καὶ ὀποῦ λατρεύω ἔχουν ἀσφαλῆσαι μίαν εὐτυχισμένην ἀνάπανσι.

Γράφε μου, καλὴ μου φίλη, τώρα ποῦ ἐγύρισες ἀπὸ τὴν εὐγενικὴν Ἀγγλία, καὶ δειχθεῖσαι ἐσπλαγχνῆ γιὰ τὴν δυστυχισμένην τυφλῆ.

ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δὲν ἠξέρεις, Ἄννα; ὦ! θὰ γελάσης ὡσὰν τρελλή, θὰ με στοχαστῆς βουρλισμένη, θὰ θάλης εἰς τὸ νοῦ σου 'ποῦ ἔχασα τὰ λογικά, ὅπως καὶ τὸ φῶς.

Ἐγὼ ἕνα ἀγαπητικόν!

Ναί, ψυχὴ μου, ἐγὼ, ἡ κόρη χωρὶς μάτια, ἔχω ἕνα ἀγαπητικόν τόσο πιστόν, τόσο σταθερόν, ὅπως ὁ σαστικὸς μιανῆς δοῦκισας.

Καὶ ὅμως τί θέλεις; ὁ ἔρωτας, 'ποῦ κὴ αὐτὸς δὲ βλέπει, μοῦ τὸν ἐχρωστοῦσε με δίκην 'σὰ συνόμοιος μου.

Πῶς ἦλθε ἔς τὸ σπίτι μας; δὲν ἠξέρω ποιὰ ἀφορμὴ τὸν ἔφερε; τὸ ξέρω ἀκόμη λιγώτερον· ποῖος εἶναι; ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ. Ὅτι,

'μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶναι 'ποῦ εὐρέθηκε ἔς τὴν λειτουργίᾳ καὶ με ἐπεριποιήθηκε με μεγάλη προσοχὴ καὶ προθυμία.

—Κύριε, τοῦ εἶπα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ 'ποῦ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὲ ἀπαρτήσω.

—Μάλιστα, κυρία, ὅμως ἐγὼ εἶχα γνωριμιά με τοὺς γονεῖους σου.

—Καλῶς ἦλθε, 'σὰν εἶσαι καλὸς νὰ καταλάβῃς πόσο ἀξίουνε οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄγγελοι.

—Δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς μονάχα 'ποῦ αἰσθάνθηκα σέβας καὶ ἀγάπη, ἀποκρίθηκε με φωνὴ γλυκύτατη.

—Ἄ! εἶπα ἐγὼ, χωρὶς νὰ συλλογιστῶ, καὶ ποῖος ἄλλος σὲ εὐχαρίστησε ἐδῶ;

—Εὐὸ, μοῦ ἀποκρίθηκε.

—Ἐγὼ! τί θέλεις νὰ 'πῆς;

—Ποῦ σὲ ἀγαπᾶω.

—Ἐμὲ; ἐμένα ἀγαπᾶς! ἐμὲ;

—Μὲ τὴν καρδιά μου.

—Εἶσαι τὸ λοιπὸν ἕνας ἀγαπητικὸς;

—Βεβαίως.

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ, ἐσταύρωσα τὸ ἐπαρσώρι μου ἔς τὸ στήθος καὶ ἐκοκκίησα. Ὅσο αὐτὸς ἐσώπαιε.

—Θεέ μου! πόσο ξάφρον μοῦ δίνεις αὐτὴν τὴν εἶδησι, κύριε, ἐμουρμούρισα.

—ὦ! αὐτὸ τὸ δειχθὸν τὰ μάτια μου, τὰ καμώματά μου, ὅλο μου τὸ φέροισμο.

—Ἰσως, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι τυφλῆ, κύριε, καὶ δὲν κάρουν τὴν ἀγάπην με ταῖς τυφλαῖς, ὅπως καὶ με ταῖς ἄλλαις γυναῖκας.

—Τί με μέλει, ἂ 'σου λείπουν τὰ φέγγη; εἴπερ αὐτὸς με μίαν φωνὴ ὅλη εἰλικρίνεια· τί με μέλει γιὰ τὰ μάτια σου κλεισμένα εἰς τὸ φῶς; Δὲν ἔχεις λυγερὸ τὸ κορμί, μικρότατο τὸ πόδι, εὐγενικὸ τὸ προβάτισμα, μακρὰ καὶ ὀλόφανθα τὰ μαλλιά, λευκότατο τὸ δέγμα, ῥοδοκκίνο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ χέρι χιονάτο;

Εἶχε τελειώσει τὴν παράστασί του, καὶ ἐγὼ τὸν ἄκουα ἀκόμη.

Εἶχα, τὸ λοιπὸν, ὅπως ἔλεγε, τὸ ἀνάστημα ἐλεύθερο, τὸ πόδι παιδιάρικο, παρησία εὐγενικιά, τὴν κόμη ξανθὴ καὶ μαλακὴ, τὸ δέγμα λευκὸ καὶ τὸ πρόσωπο ἀσπροκόκκινο . . . ὦ! Ἄννα, καλὴ μου Ἄννα, γιὰ ὄλαις ταῖς νέαις, ἕνας τέτοιος ἀγαπητικὸς, 'ποῦ παρασταίνει ὄλαις ταῖς ὄμορφάδαις, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἕνας

ἀγαπητικὸς, ἀλλὰ γιὰ μίαν τυφλῆ εἶναι καὶ κατὰ περισσότερον . . . εἶναι καθρέφτης.

—Πῶς, κύριε, ἀποκρίθηκα, τόσο ὄμορφη εἶμαι;

—Ἐμεῖνα μάλιστα παρακάτου ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

—Καὶ τί ζητᾶς νὰ κάμω τὸν ἔρωτά σου;

—Θέλω νὰ γένης γυναῖκα μου.

Εἰς αὐτὴν τὴν ιδέα ἐβάλλθηκα νὰ γελᾶσω δυνατὰ.

—Τὸ ἐσυλλογίστικες, κύριε; ἐγόναξα ἕνας γάμος μιανῆς τυφλῆς με ἕνα ὀποῦ βλέπει, τῆς ἡμέρας με τὴν νύχτα· θὰ ἤμουν ἀποχρεωμένη νὰ βάλω πασπατεύοντας τὸ στεφάνι μου ἀπὸ νερατζάρηνα. Ὅχι! Ὅχι! οἱ γονεῖοί μου εἶναι πλούσιοι. Ἐμὲ δὲ μοῦ εἶναι βαρὺ νὰ μένω ἀνύπαρτη· θὰ μένω ἐλεύθερη, καὶ θὰ ἴτω ὀπως ἡ Ἄγλα Κατερίνα, τόσο χειρότερον γι' αὐτὴν ἂ φορέσω τὸ ἐνάτιον.

Ἐφυγε, χωρὶς νὰ εἰπῇ λόγον . . . Ἀδιάφορον γι' ἐκαμὲ νὰ μάθω 'ποῦ εἶμαι ὄμορφη. Δὲν ἠξέρω γιὰτὶ, μοῦ φαίνεται 'ποῦ ἀγαπᾶω ἄλλο τὸν κῆρ καθρέφτη μου.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ

ὦ! καλὴ Ἄννα, πόσαις νέαις εἶδησαι νὰ σοῦ γράψω καὶ τόσα παράξενὰ πράγματα τυχαίον εἰς τὴ ζωὴ! Νὰ τί μου ἐσυνέθηκε, καὶ διηγῶντας το εἰς ἐσέ, δάκρυα πέφτουν ἀπὸ τὰ σβυμμένα μάτια μου ὡσὰν ἀπὸ θαῦμα.

Ἐστερα ἀπὸ κάμποσαις ἡμέραις ἀπὸ τὸ συνάπτημά μου με τὸν ξέρονε 'ποῦ ἐγὼ κράζω καθρέφτη μου, εἶχα καταβῆ εἰς τὸ περιβόλι ἀκουμβῶντας εἰς τὸ χέρι τῆς μάνας μου, ὅταν τὴν ἐκράξανε με βία. Μοῦ ἐγάρηκε 'ποῦ ὁ δοῦλος εἶχε τὴ φωνὴν τοῦ κἀπως ταραγμένη καὶ τρεμάμενη.

—Τί εἶναι, μάνα μου; τὴν ἐρώτησα σκιασμένη χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

—Τίποτα, θυγατέρα μου, βέβαια κάποιος θὰ ἦλθε νὰ μᾶς εἴρῃ. Εἰς τὴν καλὴν κατάστασι 'ποῦ βρισκόμαστε ἔχουμε ὑποχρέωσαις με τὸν κόσμον.

—Σὰν εἶναι ἔτσι, εἶπα, σφίγγοιτάς τινε εἰς τὴν ἀγκαλιᾶ μου, μὴν ἀργῆς, πῆγαινε νὰ δεχτῆς τοὺς ξέρονε με τὴ συνειθισμένη σου χάρι ἔς τὴν κάμαρά μας ὅπου ἐγὼ εἶμαι τὸ παρτοτινὸ στολίδι.

Ἡ μάνα μου ἀπέθωσε τὰ παγωμένα χεῖλη τῆς ἔς τὸ μέτωπό μου· ὕστερα ἄκουσα μακρὰ τὰ πατήματά τῆς ὀποῦ ἐκάνανε νὰ τρίξῃ ὁ ἄμιος εἰς τοὺς δρόμους 'ποῦ ἰσκιάζουνε ἡ λεύκαις.

Μ' ὄλις εἶχε φθῆγει, μοῦ ἐγάρηκε 'ποῦ ἄκουσα δύο γειτόνους, δύο τεχνίταις, 'ποῦ ἐμιλοῦσανε στοχαζόμενοι πῶς ἄλλος δὲν τοὺς ἄκουε. Ξέρεις Ἄννα, 'ποῦ ὅταν ὁ Ἡλίας τῆς μᾶς στερεῖται ἀπὸ

μίαν αἰσθησι, φαίνεται, γιὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, κἀναι πλέον τέλειαις ὄλαις ταῖς ἄλλαις· ὁ τυφλὸς ἔχει τὴν ἀκοὴν καλλίτερην ἀπὸ ἐκείνονε 'ποῦ με τὸ μάτι του ξεχωρίζει μακρὰ . . . Δὲν ἔχασα ἐγὼ ὄτε μίαν λέξι ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τους, μ' ὄλα 'ποῦ ἐγενότανε με φωνὴ χαμηλῆ, καὶ ἰδοὺ τὸ τι ἐλέγανε.

—Αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο σπιτι τί φτώχεια! πάλαι οἱ κλητῆρες.

—Καὶ ἡ μικρὴ κυρὰ 'ποῦ δὲν ἠξέρει τίποτα.

—Δὲν ἠξέρει 'ποῦ ὠφελουῖνται 'ποῦ δὲ βλέπει καὶ τῆς κρύβουν τὴν ἀλήθειαν.

—Καὶ πῶς;

—Βέβαια· ὅτι γγγίξει τὸ χέρι τῆς εἶναι καρυδόξυλο καὶ βελούδο, με τὴ διαφορά 'ποῦ τὸ βελούδο εἶναι παλὸν καὶ τὸ καρυδόξυλο ἔχασε τὸ βεργίκετον. Εἰς τὸ τραπέζι γέβεται ὄλα τὰ ροστιμώτερα φαγητὰ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη, ἡ ἄθωα! 'ποῦ τῆς κρύβουν τὴ φτώχεια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ὀποῦ σιμὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο τραπέζι οἱ γονεῖοί τῆς τρώνε πάντα ἐξερὸ ψωμί.

Ἄ! Ἄννα, καταλαβαίνεις τὴ θλίψιν μου, τὴν ταραχὴν μου. Ὁφελήθηκα ἀπὸ τὴν τυφλομάρα μου γιὰ νὰ με κάμουνε εὐτυχισμένη, μοῦ ἐπάσασα εἰς τὰ σκοτάδια, ὅπου κατοικᾶω, πράγματα περιττὰ ἐξοδεύοντας τὰ χρειαζόμενα . . . ὦ! νὰ ἡ πλέον μεγαλόψυχον ἐφεύρει τῶν γονεῶνε· νὰ ἡ πλέον μεγάλη θυσία καὶ εὐγένεια, καὶ ὄλοι οἱ θησαυροί, ὀποῦ ἔχει μίαν καρδιά ὄχι ἀχάριστη, δὲν εἶναι ἀρκετοὶ νὰ πλερώσουνε αὐτὸ τὸ ἄπειρον χρέος.

Ἐπεται τὸ τέλος

ΑΒΕΛ

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΣΗΣ

Συγγράμμα καὶ τίτλος ἰδί σελ. 99.

Τὸ σιάλον ἀτόμου ὑπὸ ὑδροφοβίας προσβλήθηεντος δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειαν ἢ οὐ; Ὁ κύριος Γιουάττιος διαβέβαιον αὐτὸ· ἀλλ' ἐάν ἡ ἐπιβεβαίωσις αὕτη εἶναι ὀρθή, οὐδαμῶς ἀρκοῦσαι θὰ θεωρηθῶσιν οἱ κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀσθενῶν λαμβανόμεναι προφυλάξεις, καθίσταται δ' ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐντεινωσι πᾶσαν τὴν προσοχὴν οἱ ἐπὶ τῆς μεταφορᾶς, μήπως τὸ σιάλον διολισθήσῃ ἐπὶ ὑγιῶς τινος βλενοφόρου μέρους.

Τὴν λύσσαν φυσιολόγοι τινεσ ἐπειράθησαν ποτε νὰ μεταδώσωσιν εἰς κύνας διὰ τοῦ σιάλου ἀνθρώπου ὑδροφόβου· ἐκ τῶν πειραμάτων ὅμως τούτων ἐν μόνον ἐγνώσθη ὅτι ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ εἶναι τὸ τοῦ Μαγενδίου ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν Πιρισιῶν κατὰ τὸ 1813 ἐκτελέσαντος αὐτοῦ.

Κύνες ὑγιεῖς ἐνεκέντρισε διὰ τοῦ σιάλου ὑδροφόβου ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐκεῖνον θανόντος· ἐνῶ δὲ τὸ πείραμα ἐτελέσθη τῇ 19 Ἰουνίου ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀσθενούς, εἰς ἐκ τῶν κυνῶν ἐλύσσασε τὴν 27 ἰδίου μηνός, ἐνῶ ὑπὸ τοῦ δῆγ-

ματος τούτου, ὅπερ ἔκαμον αὐτὸν νὰ κατενέγκῃ κατ' ἄλλων κυνῶν, πάντες οὗτοι ἐλύσσασαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ τοῦ πρώτου κυνὸς λύσσα πιθανὸν νὰ εἶχε μολυστηριώδη τινα αἰτίαν, τὰ πάντα ὅμως ἀναπειθουσιν ἡμᾶς ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐκ τῆς κολήσεως.

Φέρε εἰπωμεν ἤδη καὶ τὴν πρὸς τὸν σὶρ Θωμᾶν Ουάτσων κοινοποιηθεῖσαν περιεργωτάτην παρατήρησιν ἀγγλοῦ τινὸς κτηνιάτρου. Κατὰ μεσοῦντα Μαΐου τοῦ 1876 παρὰ τῆ Σάλσγὸρδη λυσσὸπληκτὸς τις κύων ἔδρακεν ἐν τινὶ ποιμνῇ, ἐξ ἑνὸς καὶ εἰκοσιπροβάτων συγκειμένη, ὀκτωκαίδεκα γαλουχοῦντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τριάκοντα ἀμνοὺς. Τὰ πρόβατα ἐδήχθησαν κατὰ πρόσωπον, διότι δεινῶς ἠγωνίζοντο πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀμνῶν αὐτῶν ἐξετάσεως δὲ γενομένης ἐπ' αὐτῶν, οὐδεὶς εὐρέθη τετραυματισμένος. Μετὰ ἓνα μῆνα ὅμως πρόβατα καὶ ἀμνοὶ πίπτουσιν ἀσθενεῖς καὶ θνήσκουσιν ἀνά δύο καὶ τρία τὴν ἡμέραν. Τὰ πρόβατα κατέστησαν πάντα παράφρονα καὶ λίθους διὰ τοῦ στόματος ἐλάμβανον, οἱ δ' ἀμνοὶ ἔτρεχον μὲν ἀλλ' ὄλιως ἐχέφρονες. Ἐν τῶν 18 δηχθέντων προβάτων τὰ 16 ἀπέθανον, 14 δὲ ἀμνοὶ ἀπωλέσθησαν· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἴος εἶχε μεταδοθῆ διὰ τοῦ γάλακτος.

Ἀλυσιτελεῖς θεωροῦμεν νὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν μεθόδων καὶ τῶν πρὸς θεραπείαν τῆς ὑδροφοβίας μέσων, ἀφ' ἧς ἐπιστήμη ἀνομολογεῖ τὴν πρὸς τοῦτο ἀδυναμίαν τῆς. Ἀδυνατεῖ νὰ θεραπεύσῃ αὕτη, νὰ προλάβῃ ὅμως δύναται ὡς μόνον δὲ προληπτικὸν μέσον τὸ καὶ ἀληθῶς τελεσφόρον θεωρεῖται ἡ ὀλοκλήριος καὶ πλήρης τοῦ δηχθέντος μέρους ἐκτομή. Ὁ κύριος Γιουάττιος λέγει ὅτι ἐκ τῶν 400 ἀνθρώπων τῶν δηχθέντων, ἐφ' ὧν ἐποίησεν ἐγχειρίσεις διὰ νιτρώδους ἀργύρου, οὐδεὶς ἀπέθανε. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θωμᾶ Ουάτσων ἡ ἐκτομὴ φαίνεται προτιμητέα τῆς καυτηριασμοῦ ὁ δὲ Τρωσσὼ συνιστᾷ τὸ εἰδικῶς καυτηριασμοῦ λεγόμενον, δηλ. τὴν καταστροφὴν τοῦ παθόντος μέρους καὶ τοῦ παρ' αὐτὸ συμφυοῦς διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, οὐδὲν ἦτον δύναται τις νὰ ἀσκήσῃ καὶ τὸν τρόπον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ νὰ πλύνῃ τὴν πληγὴν δ' ὑαλίνου ψηκτρίδος εἰς νιτρικὸν ὀξὺ ἐμβεβαπτισμένης.

Ἡ ἐκτομὴ πάραυτα μὲν γιγνομένη εἶναι ἐξαισιον προφυλακτικὸν μέσον, δύναται δὲ νὰ τελεσθῇ καὶ μετὰ τινος ἀποτελέσματος καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ἀκόμη, καθ' ἣν ἀναφαίνονται κατὰ τὸν δηχθέντα καὶ πληγὴν φέροντα τόπον προκαταρκτικὰ θερμοάνσεως καὶ κνισμοῦ σημεῖα· βραδύτερον δὲ καθίσταται ἀνωφελές, ὅποτε οὐδὲ ἡ ἀποκοπὴ μέλους ὀλοκλήρου δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Τὸ κατ' ἐμὲ, λέγει ὁ σὶρ Θωμᾶς Ουάτσων, ἐάν με ἔδρακεν ζῶν τι ἀληθῶς καὶ βεβαίως λυσσώ-

πληκτον κατὰ τὸν βραχίονα ἢ τὴν κνήμην, ἡ δὲ πληγὴ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦτο δυνατόν ὀλοκλήρως νὰ ἐκταμῇ ἢ τελείως νὰ καυτηριασθῇ, τὸ μὲν λογικὸν μου θὰ με ἐδίδασκε νὰ ἐπιθυμῶ, τὸ δὲ θάρρος μου, καὶ τὸ ἐλπίζω, νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνωθεν τῆς πληγῆς ἀποκοπὴν τοῦ μέλους. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τι πλεον ἱματικόν, τότε δεόν νὰ καταφεύγῃ τις εἰς τὴν τῶν ναρκωτικῶν χρῆσιν, ὅπως μειώσῃ τοὺς πόνους· οὐδὲν δὲ τοῦ γλωσσίου κάλλιον εἰς μεγάλην διδομένου δόσιν· ἐάν δὲ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύνηται νὰ καταπῇ αὐτὸ, τότε πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰς ὑποδερματικὰς ἐγχύσεις, τελευταῖον μέσον, ὅπως παραχθῇ ἡ εὐθανασία. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξῃ τις ὑπὸ λυσσώπληκτου ζώου δηχθείς, καὶ μακρὰν πάσης συνδρομῆς εὐρισκόμενος; Πρέπει νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ τῆς πληγῆς δηλητηριον, ἐάν εἶναι δυνατόν, εἰ δὲ μὴ, νὰ ζητήσῃ ὅπως πράξῃ τοῦτο ἄλλος τις. Ὁ κίνδυνος τῆς πράξεως ταύτης εἶναι μέγας, ἐάν εἶναι ἀληθές, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Γιουάττιου, ὅτι ἡ μετὰ τῶν βλενῶν συναφὴ τοῦ ἰοῦ δύναται νὰ παραγάγῃ τὴν δηλητηρίασιν· διόπερ οὐχὶ τὴν ἐκμύζην συμβουλεύει ὁ Θωμᾶς Ουάτσων, ἀλλὰ τὴν προσαρμογὴν στενοῦ ἐπιδέσμου ἀνωθεν τῆς πληγῆς πρὸς παρακώλυσιν τῆς δηλητηριώδους κυκλοφορίας, μετὰ τοῦτο δὲ νὰ χέωσιν ἐξ ὅσον οἶόν τε ὑψηλοτέρου τόπου ὕδωρ χλιαρὸν ἐπὶ καὶ ἐντὸς τῆς πληγῆς, τοῦθ' ὅπερ δεόν νὰ γίνηται ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας, μέχρις οὐ προσέλθῃ ὁ ἰατρός. Διὰ τῆς μεθόδου λοιπὸν ταύτης εἶναι δυνατόν νὰ ἀφαιρηθῇ φυσικῶς ὁ ἴος· οὐδὲν ἦττον ὅμως ἡ ταιαύτη προφυλαξίς οὐδαμῶς κωλύει τὴν ἐκτομὴν ἢ καυτηριασιν.

Περὶ αὐτομάτου τῆς λύσεως γενέσεως οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἔχομεν, πᾶσι δὲ αἱ περιπτώσεις καλῶς μελετηθεῖσαι ἄγουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ δῆγμα ὡς πρὸς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν. Ὅ,τι δὲ τείνει εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἀξιώματος τούτου εἶναι ὅτι ὑπάρχουσιν ἀπέραντοι ἐκτάσεις ὑπὸ μεγίστης πληθῆος κυνῶν κατοικοῦμεναι, ἐν αἷς ἡ λύσσα καὶ ἡ ὑδροφοβία οὐδόλως ἀναφαίνονται. Ὁ σὶρ Θωμᾶς Ουάτσων ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλείστα ὅσα περίεργα συνέλεξεν. Ἐπίσκοπος τις, λέγει, ἀγγλικανὸς ἐν τῇ νέᾳ Ζηλανδίᾳ ἐπὶ 25 ἔτη κατοικίσας διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ἡ λύσσα ἐφ' ἅσας ἐκείνην τὴν νῆσον ἦτο ἀγνωστος. Ἄλλος τις ἐπίσκοπος ἔγραψεν αὐτῷ ὅτι ὑπάρχει κύων τις αὐτόχθων ἐν Βορνέφ χρήσιμος τοῖς Δουάκοις διὰ τὴν θήραν, ὅστις οὐδέποτε ὑλακτεῖ. Οἱ Σίνοι εἰσήγαγον ἐπίσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην κύνα τινα, ὅστις ὑλακτεῖ καὶ ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ἐπληθύνθη· ἐπὶ 20 δὲ ἔτη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σάραωκ δὲν ἤκουσε νὰ ἀναφέρωσι περὶ περιπτώσεως λύσεως ἐπισυμβάσης ἐπὶ τῶν δύο τούτων εἰδῶν τῶν κυνῶν. Ἐν Ταμανία ὁ σὶρ Ἑρρίκος Γιούγκ, δικιχητὴς διατελέσας

ποτὲ αὐτῆς, ἀνωμολόγει ὅτι εἶναι ἀγνωστος ἐκεῖ ἡ λύσσα, τοῦτ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει ἀν' ἅσας τὴν αὐστραλικὴν χερσόνησον, καθ' ἣν οἱ κύνες εἶναι ἀπειροὶ τὸν ἀριθμὸν· πρὸς τούτοις ἀναφέρονται καὶ τὴν Μαδέραν, καὶ τὴν μεσημβρινὴν Βρασίλιαν, τὸ ἔδαφος τῆς Ἑταιρίας τῶν Βαϊῶν τῆς Ουόδσόνης καὶ τὰς ἀρκετικὰς ἀποικίας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑσκημῶν οἰκουμένας.

Γνωστὸν ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τοσοῦτοι κύνες ὑπάρχουσιν, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς τινὰ μέρη αὐτῆς εἶναι ἄλλοι πράκτορες τῆς δημῶσις ὑγείας, διότι τρώγουσι πάνθ' ὅσα ἀλλαχοῦ εἰς τοὺς βόθρους εἴπτονται. Ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κύων ομοιάζει πρὸς κύων ἐχει μικρὰ καὶ ὄξυτενῆ τὰ ὄντα, τὴν οὐρὰν εὐρωστον καὶ τῆς ἀλώπεκος τὸ χρῶμα, αἱ δὲ τρίχες του εἶναι πυκναὶ καὶ τραχεῖαι· οἱ κύνες οὗτοι λοιπὸν οὐδέποτε προσβάλλονται ὑπὸ λύσεως.

Ἦδη τί τὸ τεκμαρτέον ἐξ ἀπάντων τούτων τῶν λίαν παραδόξων; ὅτι ὅπου ὑπάρχουσιν κύνες δὲν ὑπάρχει ἀπανταχοῦ καὶ ἡ λύσσα. Αὕτη δυστυχῶς εὐρίσκειται παρ' ἡμῖν μεταδιδόμενη μόνον διὰ διαδοχικῶν δηγμάτων· ἡ ἀσθένεια λοιπὸν φαίνεται οὔσα ἐκ τῶν δυναμένων νὰ ῥυθμισθῶσι κατὰ τὴν ἀνάπτυσίν των, ἐάν μὴ δύνωνται νὰ ἐξαλειφθῶσι καθ' ὀλοκλήριαν.

Α. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνίξιμα ἔρα σελ. 90.

—ὦ! αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολον! ἀνεκραξεν ἡ δεσποῖνα Ἐλένη. Αὐτὸς δὲν δύναται νὰ φήσῃ τὰ κτήματά του, εἰμὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους, καὶ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῇ τώρα, ἂν εἶναι δυνατόν. Πιεζόμενοι λοιπὸν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, καὶ τοὶ θὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἐξοδα, εἶναι δὲ καὶ εἰς σὲ ἀνάγκη, νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὴν πρώτην σου κατοικίαν, καὶ δυνάμεθα νὰ σὲ συναντήσωμεν ἐκεῖ.

Ἡ Ἰουστίνη ἀνετριχίασε. Τὸ σχέδιον τοῦτο, καίτοι πρὸς αὐτὴν ἐκτεθὲν δι' εὐχαρίστου τρόπου, ἦτο ὅμως λίαν ἀδυνηρὸν καὶ ἐξευτελιστικόν, διότι ἡ Ἰουστίνη ἦτο ὑπερήφανος.

Ἡ δεσποῖνα ἐπροχώρησε καί :

—Ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν ἡγούμενον, εἶπεν, ἵνα ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ κυρία Γασπάρρα, ἔλθῃ νὰ σὲ λάβῃ μαζί της εἰς Σάν-Βενεδέτον.

Ἡ ὀμιλοῦσα ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον· ἡ Ἰουστίνη καὶ αὕτη ἔμειναν ἄφωνοι. Μετ' ὀλίγον ἡ κ. Ἐλένη ἐξηκολούθησε :

—Ἐάν δὲν σοὶ ἀρέσῃ ἡ ἰδέα τοῦ συνοικεσίου, τούτου, εἶπέ το καθαρά. Πλὴν κατὰ καθῆκον σὲ προειδοποιῶ ὅτι, πρὶν ἢ ἀποφανεθῆς, ὀφείλεις νὰ σκεψθῆς καλῶς. Θὰ ἔχῃς λαμπρὰν κοινωνικὴν θέσιν· σύς υγον πλούσιον, εὐγενῆ, ἔτοιμον νὰ ἐκπληροῦ πάσας τὰς ἐρέξεις σου, ἀγαπῶντά σε· τί περισσότερον δύναται νὰ ζητήσῃ μία γυνή;

Ἡ πρεσβύτις ἐπεράτωσε τὴν ὀμιλίαν της μετὰ τινος σκαιότητος· διότι ἡ νύμφη της εἶχε μὲν τὸ κακὸν ἰδίωμα νάνακαλῆ ὅ,τι καλὸν τὸ ἴδιον αὐτῆς συνοικεσίον περιεῖχεν—τὰ προτερήματα πάντα δηλοῦ τοῦ πλούτου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ νεαρὸν τοῦ συζύγου της, πρὸς τούτοις δὲ ὅτι ἐπεζήτει πλείονα καὶ μάλιστα τὴν μακρὰν ἐκείνην φιλίαν μετὰ τοῦ... — Πλὴν ἂς μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια τῆς δεσποίνης Ἐλένης.—

—Τὶ ἐνδυμα σκέπτεσαι νὰ ἐνδυθῆς;

Ἡ συνδιάλεξις περιστράφη ἐπ' ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἡ Ἰουστίνη ὄφειλε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν της.—Αἱ κυρίαί μετ' ὀλίγον συνδιελέχθησαν μετὰ πλείονος ἐμπιστοσύνης, ἀπεφασίσθη δὲ, ὥστε ἡ Ῥόζα νὰ πορευθῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν νὰ σιδερώσῃ ἀσπρόβροχά τινα, προσέτι ἐπιδιορθώσῃ ἢ μεταβάλλῃ τινὰ φορέματα, ἅτινα εἶχον χρεῖαν τοιαύτης ἐργασίας, ἕνεκα τῆς πολυχρονίου ἐκ τῆς ἱματιοθήκης ἀκινήσιας των.

Ἐνῶ δὲ οὕτω συνδιελέγοντο, ἡ κόμισσα Φλαβία εἰσῆλθεν. Ἦτο αὕτη γυνὴ μεσαίας ἡλικίας, ὠραία, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ μεγαλοπρεπῆς, πλὴν τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε συνεσαλμένον τι πάθος καὶ διεσραμμένην διαθέσιν. Αὕτη εἶχε μείζον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ συνοικεσίον τῆς Ἰουστίνης, τὸ συσταίνόμενον ὑπὸ τῆς δεσποίνης Ἐλένης· διότι οὔσα αὕτη ἀνυπόμονος καὶ δεσποτικῆ, εἶχε μετὰ διεστῆ γάμον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα της, ἀγγέλλουσα τὴν ἀπόφασιν της ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃ τὸν σύζυγόν της. Ὡς πρὸς τὴν προῖκά της, ἐσυμφώνησαν νὰ διδεται αὕτῃ πρόσδοδος τις, ἥτις, καίτοι μικρὰ ἀπέναντι τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν, διὰ τῆς οἰκονομίας ὅμως αὐτῆς ἦτο ἱκανή. Ὁ βίος της, καὶ τοὶ μὴ θορυβηθεῖς πολὺ ὑπὸ τῶν συζυγικῶν θουελλῶν, ἦτο λίαν μονότονος, πλὴν μ' ὅλα ταῦτα ἐζῆ ἐν Φλωρεντίᾳ εἰς τὰ κτήματα τοῦ συζύγου αὐτῆς, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Μαρέμματος.

Ἡ Ἰταλὶς φαντάζεται κόσμον ὀλοκλήρον εὐτυχίας, σκεπτομένη ὅτι ζῆ ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἐπιθυμῶ

δηλαδή νάζη εἰς πόλιν ἔνθα, γίνονται διασκεδάσεις, χοροί, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτούς. Τὸ ἴδιον ὑποφέρουσι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν. Πανηγύρεις καὶ χοροὶ τινες ἀπλῶς ὑπὸ αὐτόπτου μάρτυρος περιγραφόμεναι, δύνανται νὰ χαροποιήσωσιν αὐτούς. Εἶτα δὲ τὰ θεάτρα, ὁ περίπατος καὶ τὰ καθ' ἑκάστην λαμβάνοντα χώραν δύνανται νὰ συγκινήσωσι αὐτούς.

Ἡ Φλαβία λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ συζήσῃ μετὰ συζύγου, ὁμοιάζοντος μὲ τὸν χόρτον τὸν ἀναφυόμενον εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας πεδιάδας τῆς Μαρέμνας, μετὰ συζύγου, οὐχὶ πολὺ ἀπέχοντος κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν διάνοιαν τῶν βουβάλων, οἵτινες ἦσαν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς ἦτο τόσον κτηνώδης, τόσον ἀγροίκος—δηλ. μίγμα τι ἀκατανόητον ἀργίλλου καὶ ζωότητος, οἷον τὸ ἀποπρόπαιον ἐκεῖνο εἰδεχθὲς ζῶον, πῶς ἠδύνατο ἡ Φλαβία νὰ ὑπομείνῃ αὐτόν;—

Ὅτε ἡ κόμισσα εἰσῆλθεν ἐπληροφορήθη περὶ τῶν γένων.

—Τὸν κόμητα Σίμωνα;— Αἶ! ἐφώνησεν αὐτὴ, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασεύλῃ κραυγὴν τινα συμπαθείας, ἥτις ἠνάγκασε τὴν Ἰουστίνην νὰ θεωρήσῃ αὐτήν. Ἡ κραυγὴ ὅμως ἐκείνη παρήλθε, προσέθηκε δὲ μετὰ τόνου τινός ὑπερβαίνοντος φθόνου.

—Θὰ εἶναι πολὺ πλουσία ἡ Ἰουστίνη!

Ἡ Ἰουστίνη, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐδέσθη πρὸ τοῦ μικροῦ Ἐσαυρωμένου τοῦ παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης της κρεμαμένου πολυχρονιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπῆρχε δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τεταραγμένη τις ἐκφρασις ὅτε ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν της. Ἡ ἰδέα τῆς ἀντιστάσεως οὐδὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν διάνοιάν της· πλὴν σὺν τῇ φυσικῇ περιεργείᾳ, τῇ φανερωθείσῃ ἐν τῇ γυναικείᾳ φύσει αὐτῆς, ἐδηλώθη καὶ τις ἀκρίβεια. Ἐκαστὸν ἀνθρώπινον πλάσμα ὅσον δήποτε ἀκείρον καὶ ἀπαιδαγωγώγητον ἂν ᾖ, αἰσθάνεται, ἰδίως ἐν ἐπισήμεῳ τινὶ τῆς ζωῆς του περιπτώσει, εἰδῶς τι δικαίωματος πρὸς ἀπαίτησιν τῆς εὐτυχίας, ἐπιθυμίαν δηλ. τινὰ τοῦ νὰ προσθέσῃ τὸ πραγματικὸν καλὸν καὶ τὸ ἰδεῶδες καὶ οὐχὶ νὰ κλείσῃ μετὰ τὴν ἰδίαν του χεῖρα τὴν θύραν πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα.

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(ἔπεται συνέχεια)

καθηγητής.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ: ΦΥΤΕΥΘΕΝ ΓΕΩΜΗΛΟΝ

Παρά τινων Ζακωνθίων ἤκουσα, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐκαλλ' ἐργήθη τὸ πρῶτον ἐν Ἐπτανήσῳ τὸ γεώμηλον. Ἡ παράδοσις αὕτη, ἡ ἐπικρατούσα καὶ παλαιὰ τῶν Κερκυραίων, εἶναι ψευδὴς τοῦ λαοῦ παράδοσις.

Καὶ ἐνόησέν τις ἄγγλος 1 ἐξῆτορσε ὅτι εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἐπτάνησον οἱ Ἄγγλοι τὸ γεώμηλον, ἀλλὰ τοῦ ἀνωμένου τούτου τὸν ἄλλοτον ἀνασκευάζων ὁ ἡμέτερος Α. Φάνδολος 2 λέγει, ὅτι ἐν Ἐπτανήσῳ τὸ ἐπωφ. λέξ. τσι το φυτόν ἐκαλλ' ἐργήθη καὶ πρὸ τῆς τῶν Γάλλων ελεύσεως. Οἱ πολυμαθεῖς συντάκται τοῦ περιεπουδίστου περιαικοῦ Κερκυράς Ἰόνιος 3 Ἀνθολογία Β, γράφουσιν ὅμως ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο τὸ ἐρύττεισεν καὶ τὸ ἐκαλλ' ἐργήθησαν πρῶτην φορὰν εἰς τὰς Ἰονικὰς Νήσους οἱ Γάλλοι.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ κατὰ τὴν πρῶτην φορὰν φυτεύσας τὸ γεώμηλον παρ' ἡμῶν δὲν εἶναι οὔτε Γάλλος οὔτε Ἄγγλος, ἀλλὰ Κερκυραῖος, ὁ Νικόλαος Ἀρλιώτης πατήρ τοῦ γνωστοῦ βιογράφου τοῦ φημινήτου Κυβερνήτου Καποδιστριαίου.

Τὸ γεώμηλον λοιπὸν τὸ ἐφύτευσεν ὁ Ἀρλιώτης τῇ 28 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1800 ἐν Χωροπισκόποις Κερκυράς, ὡς ἐπιραίνεται ἐν τῇ χειρογράφῳ αὐτοῦ ἡμερολόγιῳ οὕτως τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα ἐξελληνιστῶς ὁ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Ν. Β. Μάνεσης διὰ τοῦ τύπου ἐξέδωκε τῇ 1873 ὑπὸ τὸν τίτλον « Περὶ Νικολάου Ἀρλιώτη (1731—1812) καὶ τῶν χειρογράφων χρονικῶν αὐτοῦ ».

Νομίζομεν δὲ καλὴν νὰ θέσωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ τι ὁ ῥηθῆς κ. Μάνεσης μεταφράζων λέγει (σελ. 82) « Ἦν 28 αὐτοῦ μηνός (Φεβρουαρίου 1800) ὁ Ἀρλιώτης ἐφύτευεν ἐν τῷ ἀροκηπίῳ αὐτοῦ γεώμηλα τινὰ πεμφθέντα εἰς αὐτόν ἐκ Τεργέστης παρὰ τινος φίλου του, καὶ τὰ ὅποια μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦσαν παρ' ἡμῶν ἀγνωστά τούτου δ' ἔγενεν ὁ Ἀρλιώτης προσέθηκεν εἰς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ καὶ ὁδηγίας τινὰς περὶ τῆς καλλιεργίας, τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ προϊόντος τούτου, καὶ τὴν τότε ἀγοραίαν αὐτοῦ τιμὴν ἐν Τεργέστῃ καὶ Βενετίᾳ. Μετὰ δ' ἕνα μῆνα περίπου ἐφύτευσε καὶ ἕτερα, τὰ ὅποια εἶχον φιλοδώρησει εἰς τινὰ αὐτοῦ συγγενῆ οἱ ἐνταῦθα διατρέλλοντες δύο ἄγγλοι, ἀξιωματικοί ».

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

«Ὅτε ὁ Σθενελαΐδας προέτρπε τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ κηρύξωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἔλεγε: «Μηδεὶς διδάσκη ἡμᾶς ὅτι ἀδικούμενοι πρέπει νὰ βουλεύομεθα πολὺν χρόνον πρέπει νὰ βουλεύονται μᾶλλον οἱ μέλλοντες ἀδικεῖν.»

1 Ionian Island under the British Protection London 1851.

2 Des îles Ioniennes sous le Protection Britannique Corfou 1851.

3 Ἀρ. ἀ. σελ. 131